Vďačnosť

Človek si je vedomý seba samého a rovnako aj toho, že je pozemským tvorom a súčasne je predovšetkým bytosťou kozmickou. Ak sa človek rozpozná ako iskra vo veľkom vesmírnom celku, potom bude celkom inak vnímať svet zmyslových javov. Zmyslové vnemy neostanú iba na povrchu, ale sa rozšíria a obohatia o vnímanie nasledujúcej roviny éterických síl, roznecovaných kozmom. Vo zvedomenom vnímaní zažívame vedomie kozmického stretnutia, a tým vzniká pocit slobody. Vnímanie by sa nemalo obmedzovať alebo zužovať, ale rozširovať. Malo by sa prebudiť vedomé obrátenie pozornosti a vedomé, čoraz presnejšie a prehĺbenejšie prežívanie.

Čím viac však vzrastá vedomie seba samého ako bytosti kozmickej, tým viac sa zmyslové vnímanie rozšíri o vedomie kozmického stretnutia. Z duše môže vzplanúť povďačnosť za schopnosť zmyslového vnímania.

V činnosti zmyslového vnímania pôsobí aktivita nevedomých síl. Vďaka tejto činnosti človek nevedome pristupuje ku prahu duchovného sveta. Svojím vedomím však môžeme v procese zmyslového vnímania zažiť rísu materiálneho sveta, ale súčasne aj sociálneho života, ba dokonca aj duchovné mystérium a prostredníctvom povďačnosti aj seba samého ako článok univerza.

Zmyslové vnímanie je darom vyšších svetov. A mali by sme si byť s každým vnemom vedomí, že pomocou neho sa spájame s nadzmyslovou realitou. Keď sa človek zaoberá napríklad pojmom éterických síl, stáva sa tiež bdelým na najbližšej jemnejšej nadzmyslovej rovine. Tým sa pozdvihne zo svojich subjektívnych emócií a rozšíri svoje vedomie na novú úroveň reality.

Pri pozorovaní prírody sa ľudské vedomie naozaj stáva pokorným a celkom prirodzene prežíva

povďačnosť. Len musíme zvýšiť všímavosť a reálne si ju uvedomiť . Ak sa vydáme na cestu presnejšieho vnímania celej reality, teda nie iba obmedzenej na materiálne vnemy, ale rozšírenej o rovinu metafyzickú, pomaly stále viac a viac budeme uskutočňovať ideál človeka, ktorým sa v skutočnosti po celý život ešte len stávame. Ako ukazujú skúsenosti, naozaj môžeme tento ideál uskutočniť a v duši pocítiť hlbokú skromnosť a vďačnosť. Bez praktickej zbožnosti a úcty nie je možné poznanie, že okrem povrchu je možné vnímať aj hru tých síl, ktorými sú zmyslové javy utvárané. Z tohto poznávania vytryskne skutočná povďačnosť.

O joge < cvičenia duše < Vnímanie s rozšíreným vedomím < späť